

בּוֹ אֵל מִי פִדָּה מֵהָלֵךְ
 חֹזֵל וּמִזְקֵן הָלֵךְ י
 סָמַךְ עֵצִים עַל
 בּוֹ בַּיּוֹם שֶׁסָּמַךְ שֶׁ
 טוֹשָׁעַת חִיָּה סִימָן
 מַכֵּד עֲקִיבָה ג'
 בּוֹחַ בַּיּוֹם שֶׁסָּמַךְ כ
 טוֹשָׁעַת שֶׁסָּמַךְ א'
 בּוֹחַ דַּהּ מִי שֶׁסָּמַךְ כֹּא
 טוֹשָׁעַת שֶׁסָּמַךְ ט'
 ג' בַּיּוֹם שֶׁסָּמַךְ אֶל עֵצִים
 בְּהַשְׁגוֹת וּבְחִיָּה טוֹשָׁעַת
 שֶׁסָּמַךְ אֶל ב'
 בּוֹחַ בַּיּוֹם שֶׁסָּמַךְ י
 טוֹשָׁעַת שֶׁסָּמַךְ א'

יִוְמָא טַבָּא לַרְבָּנָן.
סְעוּדָה לְתַלְמִידִים (קְדוּשִׁין
(לֵא). וְלֹא עֲשֵׂה בָּהֶן
חֲבוּרָה. לֹאֲחַן עֲלֵיו חִיּוֹב
יִמְיָהּ עַד שִׁיעֲשֵׂה בָּסֵם
חֲבוּרָה (לְעִיל פֹּה). אִין
לְעַבְדִּים בּוֹשֵׁת. הַמְצִיט
אֶת הַעֲבָד, לֹא מֵיִצְמוֹ תוֹרָה
לְמַת דְּמִי בְּשָׁמוֹ (סְנַהֲדִין
(19).

אמרו רב יוסף מריש הור
אציגאנא מאן דאמר הלכה
כר' יהודה בעריגה לא
ויזמא טבא לרבנן, דאמינא
מקדירנא וקא בעריגא
העצמות. וכוין לשמעה' לא
דדר' חנינא דאמר גרול
העצמות וצוה ממ
השנינו מעשה ועושה
אליא אדרבה מאן דאמר
לא אין הלכה כר' יהודה
בעריגא וקא טבא לרבנן
ויכוין דאוקמינן דלמיתין
אזכא טמא דלתי' כר'
יהודה, שפע מינה דלית
הליכטא כר' יהודה.
דאמרו ר' יוחנן חלמא
בכל מקום טמא טמא
המיתין. והחולב בבת
קטנה שלאחריה חבלה
למי. פירי, כלומה ה'
בורים שגלה למי. מני
אוקמינן כיון דאחריה חמא
שבע נעורים לאביה, פירי
נעורים בעניניה לא אביה,
ורבית כחבורה במערה
בית אביה, כל שבע
נעורים לאביה. ותו דאב
אוקמינן בבית נעורים
בכסף בשטר ובביאה,
פירי. וביאה ובמעשה
דאביה. חבלה מי לאביה
הוא דאב אפתחה מסכפה,
פירי שאם קטן שעת ידה או
סימה עינה חת לאביה
המכסף יקדח השחורין לו
ואותו חת. דאי בעי
למצימא למורה שחין
למצימא מסר לה, פירי יש
לאב למסור את בתו קדש
למאן אשר שירצה שומא
אב' בתו נתת לאיש הו'
ויכול שפעה לה טובה
ומסרה לטוב וכולי כשבח
הנעורים. אב' חבלה כי
דאי בעי חבלה לא מצי

דאין

חריפא ואיסי בתלמא יומי ו"ל דה"נ פטור מכולם היינו מן הימרון דלמדהוה דה' ואיסי
 רב לומר לעבד עשה עמי ואני וכן מדפטור משבת ו"ל דהכא מיירי בון את העבד ומיהו קשה
 דהיינו הימרון דלמסי בג' מתני' היא דפטור מכולם ע"כ נראה שיש לחלק בין אחרים חובלין ב' ד
בין דאקני ליה רחמנא שבה נעורים **אבא**. פי' בקוטרס דכמיז צעוריה בית אביה כל ש
 י' (וש) גבי מניאת בנו ובתו הקטנים נמי פי' דבתו מניאתה לאביה משום דשבה נעורים
 דקדושין (דף ג: וש) ובאלו נערוס (כחובות דף מ:) אמר דההוא דהפרת נדרים הוא דכמיז ולא
 דוכתי דנקיט שבה נעורים לסימנא בעלמא נקטיה ולא משום דמפיק מצעוריה דשעמתינן
 דקושין שלו דאי שבה נעורים לא למנוול ומוכה שחין ומניאתה נמי לאז משום אביה דכמפרסא גמ'
 (וש) דהיישין שמה מתוך שבה שאל תתן לו מניאה ימסרנה למנוול ומוכה שחין ומניאתה
 שיר צה אביה ללא קפיז במידי דליה להו כעבא בגופייהו כדאמר לקמן מ"מ ראו הוא לי

[illegible]

1. וְשִׁפְטוֹ הָעֵדָה בֵּין
הַמִּכָּה וּבֵין גֹּאֲלֵי הַדָּם עַל
הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה:

במדבר לה כד
2. וְזֹאת הַמִּצְוָה הַחֲקִים
וְהַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר צִוָּה יי
אֱלֹהֵיכֶם לִלְמֹד אֶתְכֶם
לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר
אַתֶּם עֹבְרִים שְׁמָה
לְרִשְׁתָּהּ: דְּבָרִים ו א

(א) תום' ד"ה וכן וכו'
שהגיע לחינוך שאינו חלל
לחנכו:

מתנ"י רי"א אין לעבדים
בושת. עיין גדה דף מז
ע"א תוספות ד"ה דק:
שם החובל בהן חייב. עיין
לעיל דף פה ע"ב תוספות
ד"ה נהי דמק:

רנשבורג
[א] מתנ"י בזמן שהוא שלו.
ע"י פני יהושע ולפמ"ס
לעיל דף פו ע"א לק"מ
יעוש"ה ודו"ק: